

1847
5/12/17

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Βουλευτής Ν. Αχαΐας – Ανεξάρτητος

ΕΡΩΤΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Θέμα: Όντως, κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη;

Τα Ειρηνοδικεία υφίστανται πιέσεις που μετατρέπουν το πρώτο συνθετικό της ονομασίας τους σε οξύμωρο. Ειδικά στην Αθήνα εγένετο «πόλεμος»!

Για να αποδειχθεί μάλιστα ότι δεν προτίθεται να εκφυλιστεί, κάθε φορά που επίκεινται ενδείξεις εξελίξεων, οι αντιδρώντες πυκνώνουν: Διαθέτουν εφεδρείες που ανταποκρίνονται με προθυμία.

Αλλά θα πρέπει φυσιολογικά να συμφωνούμε ότι η ρύθμιση του ζητήματος δεν μπορεί να εναποτίθεται στη φυσική ρώμη των κοινωνικών ομάδων, ούτε στην κατασταλτική ικανότητα των αρχών: Πολιτεία και κοινωνία καταλήγουν σε μια απόφαση που συνδυάζει ορθολογισμό, ρεαλισμό και κοινωνική ευαισθησία, και η απόφαση αυτή εφαρμόζεται.

Στις μέρες μας, βέβαια, οι «δικαιότερες δυνατές» αποφάσεις δεν μπορούν να είναι απαραίτητως και δίκαιες. Νόμοι και διατάξεις συντάσσονται υπό το βάρος της κρίσης, υπό τη στενότητα των πόρων, αλλά και υπό την εποπτεία των δανειστών.

Η κυβέρνηση διαβεβαιώνει ότι ισχύει η δέσμευσή της, που έχει αποτυπωθεί με το εμβληματικό και απόλυτο σύνθημα «κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη».

Την ίδια στιγμή όμως ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, διαβεβαιώνοντας ότι «καμία λαϊκή κατοικία» δεν θα χαθεί, αναγνώρισε ότι υπάρχει «διπλή ανάγκη, αφενός για βέλτιστη λειτουργία του τραπεζικού συστήματος, αφετέρου για την πολύ μεγάλη προσπάθεια για προστασία της λαϊκής κατοικίας».

Επειδή, οι διατυπώσεις αυτές απέχουν από το να θεωρηθούν εγγυήσεις για απόλυτη ισχύ των δεσμεύσεων. Η κυβέρνηση ξέρει ότι απέναντι στους θεσμούς, κανείς δεν μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, αν δεν τεκμηριώνεται οικονομικά. Μένει να δούμε σε τι ύψος μπορεί να φτάσει η «πολύ μεγάλη προσπάθεια».

Παρά το γεγονός ότι το ζήτημα της κατοικίας αποτελεί «τα άγια των αγίων» της Ελληνικής κοινωνίας, εντούτοις οι τράπεζες φέρονται αποφασισμένες να αγοράσουν οι ίδιες έως και το 70% των ακινήτων που θα βγουν στο σφυρί το προσεχές διάστημα.

Ο στόχος είναι διπλός: να περάσει το μήνυμα της επανεκκίνησης των πλειστηριασμών μετά από 9 χρόνια «παγώματος», αλλά και να αποτραπεί ένα νέο σπινάλ καθόδου των τιμών των ακινήτων.

Υπάρχουν όμως δύο άβολες αλήθειες:

Η πρώτη είναι ότι οι πλειστηριασμοί αφορούν στους στρατηγικούς κακοπληρωτές. Αν δηλαδή κάποιος όλα αυτά τα χρόνια δεν έκανε απολύτως καμία κίνηση έναντι της τράπεζας προκειμένου να ρυθμίσει τις οφειλές ή τις δόσεις του δανείου του ή δεν χρησιμοποίησε κανένα

προβλεπόμενο μηχανισμό (π.χ. νόμος Κατσέλη, εξωδικαστικός συμβιβασμός κ.τλ.) τότε πράγματι δεν έχει καμία προστασία.

Η δεύτερη αλήθεια αφορά στο άτυπο moratorium μεταξύ κυβέρνησης και τραπεζών, ότι δεν θα γίνονται πλειστηριασμοί για ακίνητα κάτω των 300.000 ευρώ. Το όριο αυτό είναι πλασματικό, δεν προκύπτει από καμία συμφωνία είναι όμως κρίσιμο προκειμένου η χώρα να μην μπει σε νέο σπирάλ αστάθειας.

Κατόπιν τούτων ερωτάσθε:

1. Σε τι ύψος μπορεί να φτάσει η «πολύ μεγάλη προσπάθεια» για προστασία της λαϊκής κατοικίας, όπως είπε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος και συγκεκριμένα θα ζητήσουν οι ερωτώμενοι Υπουργοί να δοθεί το δικαίωμα οι οφειλέτες να εξαγοράζουν το δάνειό τους σε κλάσμα της αξίας του, αντίστοιχο της αξίας στην οποία θα βγαίνει σε πλειστηριασμό, αλλά και απαίτηση για άμεση και τελεσίδικη εκπλειστηρίαση των ακινήτων εκείνων που επί χρόνια παριστάνουν τους «έξυπνους» και τους «μάγκες», όταν πολλοί άλλοι πολίτες πλήρωναν τις οφειλές τους, παρά την οικονομική κρίση και τα ψαλιδισμένα έσοδά τους;
2. Θα απαιτήσουν οι συναρμόδιοι Υπουργοί από τις ανακεφαλαιοποιημένες με δημόσιο χρήμα τράπεζες να διαχωρίσουν την «ήρα από το στάρυ»; Δηλαδή, τα μικρομεσαία από τα πανάκριβα ακίνητα και τους αδύναμους οφειλέτες από τους μπαταχτσήδες;

Ο ερωτών βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος